

OPINIÓ

En aquests temps difícils, els qui tenim aquest desig fervent de continuar fent la nostra amb prou feines (el periodisme), se'ns posa a prova gairebé diàriament, ja sigui a través de les escasses llibertats de les que gaudim sota la tutela de les grans corporacions, ja sigui per l'ensopiment de no fer notícia sinó repetir-la.

O perquè realment mai no ens plantejem els rigors d'aquestes vides vocacionals, on la riquesa o el benestar econòmic és una espècie de quimera a les quals poques vegades s'accedeix per "via natural".

Quan tenim clares les regles del joc, és quan podem "trampejar": fer el que ens agrada, amb eines que sabem utilitzar, en mitjans que ens agrada nodrir i sabent que el que vols és transmetre alguna cosa: una notícia, un esdeveniment, una perspectiva de les coses que veiem com en un poliorama de tres dimensions.

I hi ha diverses maneres de "trampejar": seguir les teves idees i projectes tractant almenys que es facin realitat, o sumar-te a altres, que reforcen el teu esperit (si es pot tenir-ne algun), la teva creativitat i -sobretot- la teva sintonia amb altres persones, amb diverses realitats i amb l'únic tret humà que m'agrada destacar i desenvolupar: l'empatia.

Malgrat tot, em moVIHlitzo. Tu em moVIHlitzes...

Escrit per Fabiola Llanos, periodista
dimecres, 27 de novembre de 2013 20:56

En el meu cas (i em perdoneu que parli en primera persona, però així és com m'estalvio l'alta probabilitat de demandes) i durant aquests mesos, se m'ha atorgat el privilegi de fer part d'un grup del més humà, per a una data del més significativa, col·laborant amb una plataforma catalana d'entitats que treballen a l'entorn del VIH/sida en una campanya que -com cada any- reflecteix l'ànima d'aquesta gent, motors d'una societat que em sembla bona, que em refà la comunitat, i que em surt a diverses realitats que desitjo transmetre, perquè ningú no pot quedar sense conèixer-les.

El compromís amb el canvi possible ve després. Ara, toca mostrar-vos el que jo he vist.

Cada 1 de desembre a tot el món, la gent recorda una epidèmia que -sense control- , i que avui es rabeja amb milions, s'ha enportat a moltes persones i que classifica les persones infectades entre persones que poden accedir a la salut, i les que no. És una pandèmia el dolor més profund de la qual és l'estigma i la discriminació, la qual cosa provoca altres grans patiments per a les que i als qui conviuen amb el virus.

En allò personal, el dret a la informació és inversament proporcional a l'haver d'informar, i més que informar, a explicar allò que tens l'oportunitat de veure, de visibilitzar allò que no cap en gales o brillantors de la més perfumada societat. De deixar de manifest el patiment i les ganes de viure de moltes persones que tenen por de l'avui i al demà.

I em sento afortunada. Perquè a la feina ja no se la pot anomenar com a tal: és una forma de vida, no una manera de guanyar-se-la. És el fil vital que recorre les teves venes i que produeix un batec permanent entre moltes persones. És una cosa que se sent i a la qual no es pot renunciar, especialment ara, quan a tots els flancs hi ha situacions adverses, enemigues, que es rabegen amb els qui menys tenen, però que més ganes de viure porten a sobre.

He plorat i tingut malsons pensant en les situacions d'ONGs endeutades, de personal que retira els seus estalvis per deixar-los a l'entitat en la qual treballen per continuar prestant serveis als qui més ho necessiten.

He vist com la gent d'aquestes entitats comença a fer jornades triples, per aconseguir diners d'un costat per omplir les seves olles i continuar servint a nivell voluntari i professional, perquè no han cobrat des de fa mesos, però saben que les seves tasques ningú més no les farà i que

Malgrat tot, em moVIHlitzo. Tu em moVIHlitzes...

Escrit per Fabiola Llanos, periodista
dimecres, 27 de novembre de 2013 20:56

moltes vides serien en perill si deixessin de fer el que tan bé saben. He vist tancar ONGs, amb el dolor de perdre tot un recorregut, haver funcionat, haver vetllat pel dret a la salut de les persones, haver donat veu als qui no la tenien. He vist tancar entitats, i la desesperació de les seves persones usuàries.

He vist l'exasperació justificada davant de les burocràcies més extremes. He vist aquestes persones del tercer sector manifestar-se sense por front i darrere de les càmeres, amb la seva veritat per davant, amb la idea que encara es pot commoure als qui ens governen.

I he vist resultats. He vist i sentit de les boques dels i de les qui ens representen que s'han impregnat d'allò que lliuren aquestes entitats: el treball de carrer, de tu a tu en prevenció, del lliurament incondicional a un objectiu, per molt difícil que sigui: "arribar a zero". He vist el canvi als ulls dels qui mai no veiem sense màscares. Els he vist brillar per la responsabilitat que assumeixen i que pesa, per apamar de primera mà la necessitat de viatjar amb compte pels territoris de la vida. He vist llàgrimes no vessades, subjectes per força del protocol parlamentari, treure's davant del record d'algun amic o amiga que havia mort per la sida. He vist "l'empatia" en qui no creia que hi hagués.

I he tingut sort. Sóc periodista. Em toca narrar el que moltes persones no coneixen o ni tan sols no intueixen. Sóc periodista, i estem fent història, deixant enrere la ingratitud quotidiana i tenint cintura contra les adversitats, retallade, retalls i crisis diverses.

Moltes persones ja no creuen que alguna cosa es mogui en la nostra societat. Els puc assegurar que els rius de canvi social flueixen com mai, no arremeten, canviant la fisonomia d'allò establert, però sobretot, corren sense violència, sense escarafalls, malgrat les parets i obstacles a què són sotmesos, malgrat l'oblit arbitrari. Malgrat tot.